

Sygn. akt IV U 1540/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSO Beata Urbańska-Woike</b>
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 21 września 2016 r. nr (...)

**zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.**

/-/SSO B. Urbańska-Woike

Sygn. akt IV U 1540/16

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 września 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ubezpieczonemu **D. K.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ wskazał, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 września 2016 r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Ubezpieczony D. K. w złożonym od powyższej decyzji odwołaniu wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

**Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.** wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż komisja lekarska ZUS, po przeprowadzeniu badania lekarskiego uznała, że D. K. nie jest niezdolny do pracy.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Ubezpieczony D. K., ur. (...), lat 53, posiada wykształcenie podstawowe (ukończył gimnazjum) – bez zawodu. Ostatnio zatrudniony był na stanowisku pracownika ochrony (2 miesiące), wcześniej jako magazynier (6 lat). Wykonywane prace wymagały przede wszystkim wysiłku fizycznego, były pracami samodzielnymi, średnio-ciężkimi (magazynier), wymagającymi chodzenia, dłuższego stania, wymuszonej pozycji, schyłania się, odnoszenia, noszenia ciężarów.

(dowód: wywiad zawodowy z dn. 21.08.2015 r. – k. 5 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej, świadectwo pracy z dn. 02.06.2016 r. – k. 7 akt ZUS plik III, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 7 akt ZUS plik II)

W okresie od 09 marca 2006 r. do 31 maja 2007 r. wnioskodawca uprawniony był do renty socjalnej.

(dowód: decyzja ZUS z dn. 06.06.2006 r. – k. 20 akt ZUS plik I)

W dniu 07 lipca 2015 r. ubezpieczony złożył po raz pierwszy wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek – k. 1-6 akt rentowych ZUS plik II)

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 sierpnia 2015 r., a następnie orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 11 września 2015 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Decyzją organu rentowego z dnia 16 września 2015 r., (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: orzeczenia LO ZUS z dn. 21.08.2015 r. – k. 20 akt ZUS plik II, orzeczenie KL ZUS z dn. 11.09.2015 r. – k. 21 akt ZUS plik II, decyzja ZUS z dn. 16.09.2015 r. – k. 22 akt ZUS plik II)

Wnioskiem z dnia 27 lipca 2016 r. ubezpieczony ponownie wystąpił o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek z dn. 27.07.2016 r. – k. 1-6 akt ZUS plik III)

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24 sierpnia 2016 r. nie uznał D. K. za niezdolnego do pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 9 akt ZUS plik III, opinia lekarska z dn. 24.08.2016 r. – k. 13 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej)

Pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r. wnioskodawca złożył sprzeciw od ww. orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

(dowód: sprzeciw z dn. 24.08.2016 r. – k. 14 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej)

Komisji lekarskiej ZUS orzeczeniem z 16 września 2016 roku uznała, że stwierdzone objawy chorobowe i stopień ich nasilenia nie czynią ubezpieczonego niezdolnym do pracy.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dn. 16.09.2016 r. – k. 10 akt ZUS plik III, opinia lekarska z dn. 02.09.2016 r. – k. 15 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej, opinia specjalistyczna lekarza konsultanta – k. 16-19 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej, opinia lekarska z dn. 16.09.2016 r. – k. 27-28 dokumentacji medyczo-lekarskiej)

Na tej podstawie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 21 września 2016 roku odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: decyzja ZUS z dn. 21.09.2016 r. – k. 12 akt ZUS plik III)

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie neurologiczne tj. padaczka lekooporna typu napadów ogniskowych wtórnie uogólnionych czynią D. K. częściowo niezdolnym do pracy do 31 grudnia 2019 r., od dzieciństwa z pogorszeniem stanu zdrowia od 14 maja 2016 r.

Biegły lekarz neurolog, po zapoznaniu się z aktami sprawy, dowodami leczenia i zbadaniu neurologicznym wnioskodawcy stwierdził występowanie napadów padaczkowych o złożonej symptomatologii. Biegły wskazał, że u badanego występują napady częściowe i uogólnione oraz napady gromadne. Zwrócił uwagę, że napady padaczkowe występują u wnioskodawcy od trzeciego roku życia i od dzieciństwa powodują częściową niezdolność do pracy. Jednak to od 2014 r. nastąpiło wyraźne pogorszenie zdrowia, co skutkowało wszczęciem stymulatora nerwu błędnego, jednakże bez wyraźnej poprawy w dłuższym czasie. Przebyte urazy twarzoczaszki opisane przez chirurgów szczękowych w maju 2016 r. i narastająca lekooporność czynią podstawę do stwierdzenia istotnego pogorszenia stanu zdrowia trwającej od dzieciństwa częściowej niezdolności do pracy.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 8-9)

Organ rentowy pismem z dnia 02 stycznia 2017 r. oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa (k. 20). Wnioskodawca także zgodził się z jej treścią.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie ubezpieczonego D. K. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy.

Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016, poz. 887) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ww. ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ww. ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sporne między stronami było czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał, że komisja lekarska ZUS wypowiedziała się w tej kwestii negatywnie .

Stosowanie do powyższego Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy zarobkowej, dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza sądowego neurologa, jako odpowiedniego ze względu na schorzenie ubezpieczonego.

Biegły neurolog uznał, że ubezpieczony z uwagi na występujące u niego schorzenie neurologiczne jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 31 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierował się biegły, jak i dokonał kontroli prawidłowości jego rozumowania.

Sąd uznał opinię biegłego lekarza neurologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinię ocenił, jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniu zdiagnozowanemu u wnioskodawcy, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy i uwzględnia wpływ rozpoznanego u niego schorzenia na zdolność do pracy, jednocześnie zawiera przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanego schorzenia oraz przyczyn, dla których wnioskodawca powinien być uznany za częściowo niezdolnego do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebyłym leczeniu). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość, co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak: postanowienie SN z dnia 27.11.2000 r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego neurologa jest stanowcza i zdecydowana.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że konkluzja opinii biegłego neurologa jest wynikiem logicznego wnioskowania. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń Sądu i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii, wydaną opinię należało uznać za przekonujący dowód w sprawie. W ocenie Sądu ustalenia zawarte w opinii biegłego neurologa i wnioski tej opinii są logiczne, spójne i w wystarczający sposób wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłego specjalisty, czyni osobę ubezpieczonej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanego u D. K. schorzenia, uzasadnia uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy okresowo.

Reasumując, w ocenie Sądu w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego neurologa, w zestawieniu z dokumentacją medyczną i okoliczności wynikających z wywiadu zawodowego, w przedmiotowej sprawie należy uznać, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa z pogorszeniem stanu zdrowia od 14 maja 2016 r. do 31 stycznia 2018 r.

Jednocześnie należy podkreślić , iż zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (...).

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu D. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 01 lipca 2016 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., o czym orzeczono w sentencji wyroku.

/-/ SSO B. Urbańska - Woike